

[Hasle.]

overhovedet ikke noget at gøre med at udsperge politisk. Jeg vil derfor for saa vidt gaa videre end den højtærede Justitsminister, som sagde, at det kunde tænkes, at en Mand var saadan indtaget i en politisk Sag, at han ikke kunde være Domsmand, og sige: Nej, det kan ikke tænkes, for hvor det politiske spiller ind, dèr er det en Sag, der rejser sig af en politisk Lovovertrædelse, der altsaa er en Nævningesag.

Den højtærede Justitsminister omtalte heller ikke et Forhold, som jeg synes man maa have Opmærksomheden henvendt paa, og det er dette, at Statsadvokaten overhovedet ikke interesserede sig for, om disse Domsmand var den højtærede Justitsminister venligtsindede. Det, der interesserede Anklagemyndigheden, var, om de var tiltalte venligtsindede, men man glemte fuldkommen at spørge: Er De Socialdemokrat? Ja eller nej? (Hør! hør!). Det glemte man fuldkommen, og det viser sig, at denne Sag er behandlet ud fra en saadan Tjenstvillighed, ud fra en saadan Lyst til at gøre sig behagelig i en Ministers Øjne, i en Magthavers Øjne, at jeg synes, det er meget kompromitterende. Det skulde jo nødigt være saaledes her i Landet, at Embedsmændene skulde komme dertil at sige: Herre, jeg er kuns en Lakaj, som Henrik hos Holberg.

Med Hensyn til Ansvarer maa jeg sige, at jeg sjældent har set en større Forvirring. Jeg er i hvert Tilfælde taknemmelig for een Ting, og det er, at det ikke blev Politibetjent Hoby i Skørping, der fik Ansvarer — det trak meget stærkt op til det, men det blev dog grebet i Flugten —, for selv om den højtærede Justitsministers Skildring af Politibetjenten vakte en Del Munterhed her i Tinget, saa vil jeg dog sige, at han er unægtelig den, der efter min Mening har opført sig fornuftigst. (Det er rigtigt!).

Jeg er glad over, at den højtærede Justitsminister vil søge at skabe Klarhed om Ansvarer. Jeg mindes en Historie fra Verdenskrigens Dage; man spurgte General Joffre om, hvem der nu havde Æren for at have vundet Marne-Slaget, om det virkelig var ham, eller om det var en af de mange andre, der havde været med. Han svarede dertil: Det tør jeg ikke udtale mig om; men jeg ved, at hvis det var gaaet galt, saa havde det været mig. — Se, den Slags Indestaalser for Ansvarer er noget, der tiltaler, men det foreligger jo ikke i denne Sag, og jeg kan egentlig ikke forstaa det, for de fleste af de paagældende syntes, da de blev spurgt efter den første Overra-

skelse, slet ikke at tage Afstand fra Principperne: selve dette at udsperge Domsmand. Det finder Politimesteren jo ganske naturligt, Statsadvokaten ogsaa, og man forstaaer derfor ikke denne hovedkulds Flugt fra Ansvarer.

Jeg tror at turde sige, at sjældent har nogen Sag vakt saa stor Opmærksomhed som denne, og jeg tror, at det er sjældent, at en Opposition — om nogen Sinds — har faaet et saadant Svar fra en af Landets Ministre, givende en Opposition fuldkommen Indrømmelse, fuldkommen Medhold i alle Oppositionens Angrebepunkter. Det kan Oppositionen naturligvis kun være tilfreds med. Jeg er tilfreds med det Svar, den højtærede Justitsminister har givet, jeg er tilfreds med de Konsekvenser, han vil drage deraf. Meningen og Hensigten med den Aktion, der er startet fra det konservative Parti og de andre Oppositionspartier, er naaet.

Fr. Dalgaard: Der er Grund til at takke den højtærede Justitsminister for den klare Redegørelse, han har givet Tinget, om de kedelige Ting, der er foregaaetovre i Jylland, og som ikke er nogen Oppositionssag, som det ærede Medlem Hr. Hasle synes at mene, men en Sag, der angaar hele Offentligheden, baade Regeringspartier og Oppositionspartier, saa vist som der er 3 store Partier, der i sin Tid har stemt for Domsmandsinstitutionen; det fjerde store Parti var jo i sine Sympatier stemt udmærket over for Domsmandsinstitutionen, men afholdt sig fra at stemme for den af andre Grunde, nærmest økonomiske Grunde. Det er et Spørgsmaal om Domsmandsinstitutionens Respekteren i det offentlige Liv, der her er Tale om — og alle er enige om at følge den højtærede Justitsminister i hans Fordømmen af det, der er sket derovre. Der er kludret meget i denne Sag, og den kommende Undersøgelse vil nu vise, hvor Ansvarer ligger. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hasle i, at naar man ser paa dem, der har ageret i denne Sag, saa er Landbetjenten den, der ud fra sine Forudsætninger har handlet absolut fornuftigst, efter det vi kender i Øjeblikket.

Det ærede Medlem Hr. Hasle taler om politisk Sag og politisk Udspergen. De forskellige agerende har jo benægtet, at man har taget Sigte paa at faa at vide, om de paagældende var politisk indstillede eller ikke, og den højtærede Justitsminister har ogsaa saa kraftigt som nogen taget Afstand fra, at Domsmand saa lidt som Dommere kan udsperges om deres poli-